

KADRI HINRIKUS



http://et.wikipedia.org/wiki/Kadri_Hinrikus

Kadri Hinrikus (1970) on eesti teleajakirjanik ja kirjanik. Lõpetas Tallinna Pedagoogikaülikooli näitejuhtimise erialal. Teletööd alustas uudistetoimetajana, järgnes uudisteankru töö uudiste põhisaates "Aktuaalne Kaamera". Kadri Hinrikus on juhtinud ka muid telesaateid ("Tähelaev", „Eesti Teater 100“) ning teeb regulaarset kaastööd keskkonnasaatele "Osoon". Aastast 2014 Eesti Kirjanike Liidu liige.

Kadri Hinrikus tuli lastekirjandusse mälestusraamatutega „Miia ja Friida“ ja „Kui emad olid väikesed“, mis said sooja vastuvõtu osaliseks. Kriitika tähelepanu pälvis ka realistlik jutustus „Et head haldjad sind hoiaksid“. Ta on kirjutanud pildi- ja mudilasraamatuid ning loomtegelaste abil sõprusest pajatava „Põmmu, Podsu ja teised sõbrad“.

Anne Metsis. **Naised, kes kirjutavad lastele.** Eesti Naine, 2012, november.

[...]

„Ega ma enne esimest raamatut ei mõelnud, et istun laua taha ja nüüd kirjutatan raamatut, vaid hakkasin üles kirjutama oma perekonna lugu. Pajatusi oli põnev kuulata. Ühel hetkel taipasin, et kui ma neid üles kirjutama või lindistama ei hakka, siis need lihtsalt kaovad ära.“ räägib Kadri. Lasteraamatu formaat tundus kõige sobivam, sest oli ju sõjajärgne aeg nähtud läbi ema-isa ja tädi lapsesilmade.

„Mulle endale meeldib lasteraamatuid siimaani lugeda!“ tunnistab Kadri üle aegade kindlaks lemmikuks „Karupoeg Puhhi“. Hiljem on lisandunud Roald Dahli mõnus inglise huumor ja Piret Raua lasteraamatud.

[...]

Koos „Naksitrallidega“ üles kasvanud Kadri meenutab, kuidas iga uue osa ilmumine oli sündmus, mida ta endast kolm aastat vanema vennaga lausa ootas. „Kui ema raamatuga koju saabus, tuli kõigepealt maha pidada kaklus, kumb enne hakkab lugema.“

Kadri raamatud räägivad elust nii, nagu ta on, ka loomad tegutsevad realistlikes olukordades. Fantaasiakirjanduse fänn pole ta ei kirjutaja ega lugejana.

[...]

Pärast keskkooli oli Kadri kaks huvi - kas õppida teatrit või ajakirjandust. Et Tallinna tüdruk väga Tartusse [ajakirjandust õpetati Tartu Ülikoolis] ei kibelenud, langes valik Tallinna Ülikooli näitejuhtimise erialale. [...] Teletöö tuli paljude juhuste läbi. Nii jõudiski Kadri suure ringiga oma teise valiku, ajakirjanduse juurde tagasi.

„Kui annad käsikirja kirjastusse ära, jääd ootama pilte. See on põnev ootamine. Edasi - pead tast lahti laskma, see ei ole nagu teatris või kontserdisaalis, kus aplaus on publiku tänu ja tunnustus. Raamat hakkab elama oma elu ja tagasiside on aeglane tulema.“

[...]

„Teletöö ja kirjutamine on täiesti erinevad maailmad, üks eeldab palju suhtlemist, teine totaalset üksiolekut.

Uut raamatut alustada on alati raske - esimene sõna tühjele lehele tuleb raskelt“ räägib Kadri.

Need sõnad on tulnud. Enamasti puhkuse ajal, kodus, oma toas, kus on laud, tool, arvuti. Kodune olustik vaatega väikestele kitsastele puumajadega tänavale. Seal on hea raamatut kirjutada.

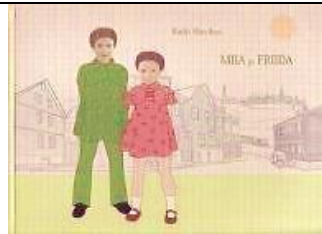
<http://ajakirinaised.ee/uudised/2C27>

Dagmar Reinolt. **Kadri Hinrikus: vajan aega iseenda jaoks.** Naised, 2010, 2. dets.

Lasteraamatute kirjutamine annab kirjutajale võimaluse leida laps iseenda sees ja sisemisele minale suurema voli möllata. Täiskasvanule aga võimaluse väljendada, mida ta tunneb või mõtleb, ilma end seejuures võõrastele silmadele liiga palju avamata.

“Olen aru saanud, et kirjutamine on minu jaoks tegevus iseendale.”

KADRI HINRIKUSE LASTERAAMATUD



Miia ja Friida. Illustreerinud Urmas Viik. Eesti Ekspress, 2008. 159 lk

Raamat valiti 2008. a 25 kauneima raamatu hulka. Žürii: „*Hea formaat, sobivad illustratsioonid (ka kunstigurmaanile), omapärane värvilahendus.*“

See raamat sai alguse autorile ema, isa ja tädi poolt oma lapsepõlvest jutustatud lugudest. Kadri hakkas neid üles kirjutama ning suures kirjutamise õhinas lisas killukese fantaasiat ja mõne loo ka enda mälestustest. Nii saidki raamatus kokku kahe väikese tüdruku - Miia ja Friida - ilus, soe ja vahel ka murelik lapsepõlv. Miia aeg oli see, kus isasid sünnitusmaja ei lastud, neil oli Moskvitsh ja nad vaatasid telerist korvpallivõistlusi. Friida aeg oli see, kus saiategu oli pidu ja aastaajad olid sellised nagu nad peavad olema ning natuke tumedust oli selles ajas ka. Kaht erineval ajastul elavat tüdrukut ühendab vana talu metsa serval.

Jaanus Kulli. **Kadri Hinrikus pani kirja oma perekonna lood.** Õhtuleht, 2008, 24. mai

<http://www.oh tuleht.ee/280617/kadri-hinrikus-pani-kirja-oma-perekonna-lood>

“Kõik sai alguse lugudest, mida ema, isa ja tädi mulle rääkisid,” kirjeldab ETV uudisteankur Kadri Hinrikus oma esimese raamatu “Miia ja Friida” sünnilugu.

“Meil on isa maakodu Lääne-Virumaal, kus suviti kokku saame. Teeme seal tööd, aga seal on ka jutustamiseks aega,” räägib Kadri. “Aeg-ajalt nad siis jutustavad oma lugusid. Need tundusid mulle hästi toredad ja vahvad, aga kohati ka jahmatavad. Sest nende lapsepõlv jäi sõjajärgsetesse aastatesse - aega, mis sisaldas metsavendi selles metsatalus, läbiotsimisi, paunavoore, kihutuskoosolekuid. Mulle tundus, et ma lihtsalt pean need lood kirja panema, sest muidu nad lähevad kaduma. Nii ma siis hakkasingi neid kirja panema, et nad meelest ära ei läheks,” ütleb Kadri.


Kadri sõnul on talle kindlasti kunagi midagi jutustanud ka vanaema ja vanaisa, kes on aga siit ilmast juba läinud ja kelle kõnelusi ta enam väga ei mäleta. See tegigi valvsaks, et isa-ema jutud kiiresti paberile panna.

Osa lugusid kirjutab Kadri ise juurde ning need pärinevad juba tema enda lapsepõlvest ehk siis 70ndatest aastatest. “Tekkis mingi hasart. Vanemate lugusid kirja pannes hakkas mälu ka enda lapsepõlvest justkui riburada pidi pilte juurde lisama.”

Samas ei ole need lood Kadri sõnul muinasjutud ega fantaasiad, vaid baseeruvad tõsielusündmustel. “Kuigivõrd on minupoolne tõlgendus või interpreteering seal olemas, aga kõik tegelased, kes üles astuvad, on päriselt elanud. Ja kõik, mis raamatus juhtub, on samuti päriselt juhtunud. Minu jaoks ongi selle raamatu kõige suurem väärtus see, et siia kaante vahele on koondunud ühe hariliku perekonna harilikud mälestused.”

Kadri sõnul võiksid tema raamatut lugeda lapsed koos vanemate ja vanavanematega. “Oleks tore, kui see raamat innustaks suhtlema oma perekonnas erinevaid põlvkondi. Et nende lood ei läheks kaduma. Ja lapsed võiksid neid lugusid üles kirjutama hakata,” ärgitab Kadri noori kirjutamishuvilisi.

Pealkirja “Miia ja Friida” kohta ütleb autor, et see kukkus tal kuidagi juhuslikult välja. “Need nimed on justkui mu mõlema vanaema nimede lihtsustused. Friida on tuletatud Elfriidest ja Miia Mariest, kuigi ma seda algselt nii ei kavatsenud.”



Kui emad olid väikesed. Illustreerinud Inga Heamägi. Eesti Ekspress. 2009. 96 lk

Kas pole mõneti kummaline mõelda, et kõik emadki on olnud kord pisikesed tüdrukud ja kõik vanaemad ja vanavanaemad samuti? Ometi on see tõsi. Nad on jonninud, püksi pissinud, tähti õppinud ja klassis nurgas seisnud.

Need lood siin raamatus jutustavadki kahe ema lapsepõlvest. Nad sündisid Eesti Vabariigis, läksid kooli, kui käis Teine maailmasõda, ja lõpetasid keskkooli kui nende maad nimetati Eesti Nõukogude Sotsialistlikuks Vabariigiks. See oli üks kirju aeg. Viie sõja-aasta jooksul nägid nad, kuidas kord olid võimul venelased, kord sakslased, siis jälle venelased, ning nad elasid läbi koledaid pommitamisi.

Aga kõigele vaatamata olid nad nagu tüdrukud ikka – mängisid, õppisid ja viskasid õpetajatega nalja. Need on enamjaolt päriselt juhtunud lood, autori fantaasiat leidub siin vaid pisut.

Krista Kumberg. **Päriselt juhtunud lood.** Postimees, 2009, 2. mai.

Hinrikuse raamat polegi mingi nutt ega hala ja minevikukannatuste esilemanamine. Ta kirjutas raamatu sõbrusest, mille taustaks on tükike lähiajalugu.

Tegelikult on Ingi ja Eeva lustliku meelelaadiga tüdrukud, kes koolis itsitavad ja 1. aprillil pipilikke vempe viskavad, varemets kodu mängivad, esimesele koolipeole lähevad ja esimese kohtamise kihva keeravad.

Oli nalja ja naeru, aga ka selliseid muresid, millest tänane laps kurja undki näha ei mõista. Midagi oli ka üllatavalt ühtmoodi. Vaat ei pane tüdruk seda kleiti selga, mis talle titelik tundub! Ei pane nüüd ega pannud ka siis.

Kujundatud on raamat nagu omaaegne salmialbum. «Albumisse» on kleebitud fotosid, postkaarte, klantspilte, reklaame ja instruksioone; sinna on kirjutatud mälestussalmikesi, sinna on joonistatud. See loob mulje, nagu oleks lugeja kätte usaldatud midagi isiklikku, intiimset.

Ilusad ja hääd lood. Postimees, 2010, 27. veebruar

Eva Koff: Siit ei saa oma emade lapsepõlvest lugeda mitte praegused lapsed, vaid praeguste laste emad. Oma tütrele raamatut lugeda andes ütlesingi: «See raamat räägib sellest ajast, kui sinu vanaema oli väike.»

Hinrikus jutustab kildudest kokkupandud loo kahe tüdruku elust 1942. ja 1954. aasta vahel.

Pildikesed haaravad kaasa ja kutsuvad mõttes otsima nende elumosaigi neid osi, mida raamatust ei leia.

On lõike, mis lähevad hinge: kui väike tüdruk ei küsi enam oma isa järele, sest tajub, et emal on küsimusteta kergem, kui pommirünnaku ajal näeb tütar köögis pead kätele toetavat, alla andnud isa ja viib ta keldrisse varju...

Raamat võiks olla heaks lisalugemiseks äsja ajalugu õppima hakanud 5. klassi lapsele ning näidata talle lahingute ja daatumite taga elanud tavalisi inimesi.



Põmmu, Podsu ja teised sõbrad. Illustreerinud Priit Rea. Eesti Ajalehed 2010. 48 lk
Siilid Põmmu ja Podsu on suured sõbrad. Ühel päeval päästab Põmmu rästiku käest väikese tüdruku ja inimesed võtavad ta linna kaasa. Kärdu koduaias on küll hea elu, aga Põmmu igatseb oma sõbra järele. Podsu on samal ajal metsas kõik loomad-linnud kadunud sõpra otsima kutsunud. Lõpuks õnnestubki Põmmul koer Liia abiga linnast välja kodumetsa jõuda ja sõbrad saavad jälle kokku!

Autor kohtas oma koduaias üht siili, kes tundus nii tore, et tekkis tahtmine kirjutada üks siiliraamat. Kui mõne aja pärast ühel lastekirjanduse üritusel räägiti sellest, et kõige rohkem oodatakse raamatuid, milles räägitakse sõprusest, tuligi kirja panna lugu siilide sõprusest.



Et head haldjad sind hoiaksid. Illustreerinud Anu Kalm. Tammerraamat 2012. 103 lk
Tuule ja Uku on 8-aastased kaksikud. Nende ema on surnud ning laste arvates heaks haldjaks muutunud. Kaksikute isa õlul on mõlema vanema roll ning kohustus perele leiba teenida. Seepärast ei ole tal kodu jaoks kuigi palju aega ning öde-venda peavad tihti iseseisvalt hakkama saama. Vahel õnnestub see üsna hästi, vahel tuleb ette ootamatuid äpardusi ja seiklusi. Mõned neist on päris naljakad. Oma osa selles on ka isal, kes iga päevaga üha lahedamaks lapsevanemaks muutub.

2012 Hea Raamatu märk

<http://maemaailm.blogspot.com/2013/02/et-head-haldjad-sind-hoiaksid-k-hinrikus.html>

Mae Lender: Mõjub nagu tänapäevane "Kadri". Mis tähendab, et "Head haldjad..." on natuke kurb, samas äärmiselt õpetlik ja soe ning mis peamine - meeldib lugejale, nii suurele kui ka väikesele :-)
See on näide sellest, kuidas alati ei peagi raamat olema tempokas ja viimase vindini põnev, vaid ka kõige argisemad asjad ja seigad võivad olla mõjusad.

Kui Kadri esimestel raamatutel on dokumentaalne taust, siis siin on ainsaks autobiograafiliseks vihjeks ehk see, et ta tahtis kirjutada õest ja vennast. Kõik muu on väljamõeldis.



Konnade mäss. Illustreerinud Catherine Zarip. Tammerraamat 2014. 32 lk
Tädi Kaie armastab pööraselt konni. Tema maja on vallutanud suured ja väikesed, rohelised ja punased, triibulised, ruudulised ja mummulised konnad. Tädi Kaie kallistab oma lemmikuid ja laulab neile unelaulu. Ainult vett ta oma lemmikutele ei anna. Sest tädi Kaie kardab pööraselt vett! Konnad hangivad ise vett - ja lausa ülearu palju... Õnneks lõpeb lugu kõigi jaoks hästi.

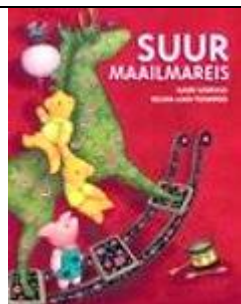
<http://kultuur.postimees.ee/3001137/mis-on-konnal-mureks>

Krista Kumberg. **Mis on konnal mureks?** Postimees, 2014, 22. nov.

...Millegipärast on aga jumaldatud hoolealused õnnatud ja rahulolematud.

Sellesse tööka on autor istutanud oma sõnumi. Ma pole kindel, et sõnum on määratud ainult lastele nende empaatiavõime arendamiseks. Ka suurtel on siin järelemõtlemise koht. [...]

Väikelasteraamatuid, mille mängulise sisu abiga olulistest teemadest jutustatakse, ilmub meil pisitasa kogu aeg. Kuidas neid aga teiste seast üles leida, on omaette küsimus.



Suur maailmareis. Illustreerinud Regina Lukk-Toompere. Tammerraamat 2015. 64 lk.
Juttude tegelasteks on lapsed ja nende mänguasjad. Näiteks kaisukarud Unekott ja Mürakaru mõtlevad välja salaplaani, kuidas enda poisid Markus ja Taaniel paremini käituma panna. Kaisal aitab roosa pörsas jõulutoite küpsetada. Haige Lennarti mänguasjad oskavad isa töölt koju meelitada. Sandri uus jalgratas viib poisi ja tema haiglakaaslase Saara maailmareisile.